

Вночі пройшов веселий дощик. Великі краплі застукали по залізній покрівлі. Ринвою пробіг говіркий струмок. Він скоромовкою розповідав щось про чорну хмару, про сердитий грім і вогняні блискавки. І на щось скаржився. Я підбіг до ринви, до того місця, де струмок падає в діжку, і прислухався. На що ж він скаржиться? І почув:

— Навіщо мені діжка? Що я там буду робити? Я ж перестану бути струмком. Кому я тоді потрібен?

Після дощу, коли все вже підсохло, я знову підійшов до діжки. Вона була наповнена застоюною водою. Це струмок потрапив до діжки, притих, замовк. Я нахилив діжку, вода полилась струмком, і він знову заговорив:

— Дякую тобі за те, що звільнив мене. Тепер побіжу на город поливати рослини. Нехай і їм буде добре.